

Vršovice 23.5.2010

Pozdrav: Sestry a bratři, shromáždili jsme se ve jménu Pána Ježíše Krista, abychom vzdávali Bohu chválu a dík, abychom mu vyznávali své viny, abychom prosili za sebe i za druhé, abychom hledali nové poznání Boží lásky a očekávali na Jeho slovo, které z milosti proměňuje lidské životy. Amen.

Píseň: 161 v.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho. Žalmy 118:24

Píseň: 614

Modlitba: Pane Bože, hodně jsme toho od Tebe dostali. Poslal jsi za námi svého Syna, toho, který přinesl Tvé království a otevřel před námi svobodu skutečného života. Vyznáváme, že nás tento Tvůj život láká, vyznáváme, že toužíme žít ve skutečné svobodě, svobodě zbavené existenčních strachů a úzkostí. Ale zároveň se bojíme opustit svoji zajištěnost a vidět právě ve světle Tvé svobody ruce, které se natahují s prosbou o pomoc. Pane, vyznáváme tu před Tebou svůj smutek a zklamání z nás samotných, vyznáváme smutek z Tvého lidu, z jeho rozdělenosti a sebezahleděnosti. A právě proto Ti dnes zvláště chceme poděkovat za dar Ducha svatého. Děkujeme, že nám v něm dáváš rozpoznávat, na čem skutečně záleží, rozpoznávat mezi lavinou událostí Tvé výzvy a Tvá znamení. Děkujeme, že nám v Duchu svatém dáváš odvahu je přijmout jako jasné směrovky našeho života. Především ale děkujeme, že nám v Duchu svatém opakovaně otevíráš příběh Ježíše z Nazareta jako našeho Pána a Spasitele. Že nám i dnes dáváš zaslechnout Jeho pozvání ke společnému stolu. Amen.

Slovo dětem:

Píseň ze Svítá: S379

Čtení: Sk 17,16-34

Píseň: 367

Text: J 14,26-27

Haleluja. Sesíláš-li svého ducha, jsou stvoření znovu, a tak obnovuješ tvářnost země. Haleluja. Ž 104,30

Obraz, který před námi v tomto textu z knihy Skutků apoštolských vykreslil evangelista Lukáš, je velice aktuální. Je to něco, co známe, co kolem sebe vidíme. Už jenom to prokreslené pozadí Athén. Města, které má vlastně svou slávu za sebou, ale hledá. Stále se ptá po cestě člověka v tomto světě. A že jich nachází! Pavel je v tomto obraze na roztrhání - chvíli v synagóze, chvíli na náměstí, pak na Areopagu. Kolik jen cest tu nachází. O Aténách té doby napsal Lukášův současník, že prý bylo snazší v jeho prostranstvích najít boha než člověka. Mnoho cest, mnoho odpovědí nabízely Athény.

Přemýšlím, jak by vypadal obraz města, kam by Pavel dnes přišel. Našeho města. Jako když řeknete dítěti, aby namalovalo svůj svět - "Co ještě patří do tvého obrázku?" Někdy se mi stane, že si vezmu příliš malou čtvrtku a moc věcí a lidí se mi na ni nevejde. Je to obrázek rodiny, sboru, lidí, se kterými se denně setkávám. Mohl bych malovat dál a to do nejmenších podrobností. Mám rád tento obraz. Ale čím větší čtvrtku si беру do ruky, tím se pozadí obrazu zvětšuje, roste a mě přepadá tíseň. Protože to, co se tu objevuje, je nesmírně rozmanité, veliké a obtížně uchopitelné. Je to obraz podobný tomu Lukášovu - i dnes lidé hledají - prostě není možné nehledat. Jsem hluboce přesvědčen, že to tak je. Že kolem nás není jako určující prvek lhostejnost, ale hledání, touha po nalezení základu, kotvy života. Vždyť v minulých dnech jsem byl znovu požádán o přípravu ke křtu. Uvědomme si, kolik jen křtů bylo a kolik jich je před námi. To prostě není náhoda. I to množství bohů a bůžků zcela odpovídá. Někdy je to úsměvné, někdy smutné, čemu všemu jsou lidé ochotni věřit. Skutečně se mi líbí Lukášův obraz Atén se vším, co nám představuje. Také se mi líbí, jak je tam vymalován apoštol Pavel. Silas s Timoteem jsou ještě v Beroji a Pavel tu stojí uprostřed Athén a musí zvolit cestu. Sám. Nikdo jiný to za něj nerozhodne.

Zároveň je tu i jiný pohled na celou situaci. Skeptičtější. Jakobychom nepochopili, že apoštol žil v době, kdy se osobnímu setkání prostě nevyhnul. A ani vyhnout nechtěl. Prodat svědectví bez osobního nasazení - to prostě nebylo možné. Četl jsem, že běžný postup apoštola Pavla byly rozhovory - prodával stany a přitom si povídal s lidmi. To byl základ. Ale i ten Lukášův obraz je zcela osobní. Nemusíme se ho tedy lekat, není to propagace ideologie,

jakkoliv právě z lukášovských textů ve Skutcích vyrůstá představa válcování lidí proslovy. Na to jsme hákliví, vidíme za tím zcela právem srovnatelné chování s těmi, kteří chtějí získat lidi a tím i moc. Máme s tím sami problém, zvláště, když si vezmeme trochu větší plachtu papíru a pozadí obrazu se rozroste. A jak se plátno našeho obrazu zvětšuje, tak narůstají i problémy a nikdo neví co s nimi. A my pak máme chuť jít na ta naše náměstí a hlásat své velké pravdy a získávat lidi pro svá božstva v naději, že tím všechno zachráníme. A mluvíme a mluvíme a nenasloucháme, snažíme se přehlušit fakt, že se mnohé mění a my si musíme sami uvědomit, co je to jedno podstatné v našich životech.

Moc se mi líbí ten Lukášův obraz. Asi právě proto, že v něm nakonec vidím Pavla jinak. Že vidím Pavla, který není v křeči, který nemá spasitelský komplex - který nepřichází spasit svět, ale začíná nabídkou daru života. "Všichni jsme Boží děti." A především - naslouchá. Ono i u samotného evangelisty Lukáše je zcela zřetelné, že naslouchal. Znal svoji dobu, věděl, s kým je v rozhovoru. A hledal navazující bod, aby se se čtenáři nemíjel. Vychází vstříc. A to dokonce způsobem, kterého se dnes neodvažujeme a mohli bychom se k němu vrátit. "Bůh, který učinil svět a všechno, co je v něm, ten je pánem nebe i země, a nebydlí v chrámech, které lidé vystavěli, ani si nedává od lidí sloužit, jako by byl na nich závislý; vždyť je to on sám, který všemu dává život, dech i všechno ostatní. On stvořil z jednoho člověka všechno lidstvo, aby přebývalo na povrchu země, určil pevná roční údobí i hranice lidských sídel. Bůh to učinil proto, aby jej lidé hledali, zda by se ho snad nějakým způsobem mohli dopátrat a tak jej nalézt, a přece není od nikoho z nás daleko." V době, kdy se nám podařilo ze života tolik zničit, si snad začínám uvědomovat, že život je dar. Ne pouze křesťané, ale skutečně lidé všech možných názorových cest - tak jako tehdy v Athénách. A jednají podle toho a my z toho máme radost a často se i stydíme. Trvalo nám dost dlouho, než jsme se alespoň zčásti vrátili k tomuto vyznání. Trvalo to dlouho všem - i nám křesťanům.

Ale Pavel tím nekončí - jakkoliv je to lákavé. Neskončí u toho společného, jakkoliv by to bylo bezkonfliktní a bezproblémové. Vyzná

základ svého života, vyzná, o koho se opírá, aby mohl jednat tak, jak považují i lidé napříč vyznáními za správné. Promluví o Kristu. O Ježíši z Narareta - ukřižovaném a vzkříšeném. Najednou jakoby se ten Lukášův obraz proměňoval a proměňuje se i ten náš. Každý jiný, každý s jiným pozadím, ale začínají mít společné rysy. Obrazy z Athén, z Prahy, z Jeruzaléma, z Bielefeldu, z Edinburgu, z Zurzachu. Najednou se na nich objevuje Ježíš. Ježíš na velkém plátně celého světa, ale Ježíš, který se na něm sklání ke konkrétnímu člověku, aby pomohl. S konkrétním člověkem mluví, konkrétnímu člověku naslouchá, s konkrétním člověkem řeší jeho život. Bez nervozity, beze strachu z velikosti problému, v jistotě důležitosti života každého, s kým se setká.

Na tom velkém obraze je to obrovské napětí. Napětí k nevydržení. Třeští z toho hlava a táhne nás to na náměstí a k velkým, jedině správným pravdám. Táhne nás to jinam, pryč od kříže, jehož stín vidíme za tímto Ježíšem. Jak jen přijmout do našeho života, jak jen namalovat do našich obrazů jistotu vzkříšení? Jistotu, že tento Ježíš je naše jediná naděje? Obdivuji klid Lukášova obrazu. Obdivuji odvahu víry.

Líbí se mi ežíšova slova, která zachytil ve svém spise evangelista Jan: "Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl. Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se srdce vaše nechvěje a neděsí!" Těšíme se dnes z těchto slov a čerpáme z nich víru a naději v moc evangelia. Čerpáme z nich odvahu potlačit touhu jít na náměstí a zvěstovat velké pravdy a místo toho jít za těmi, kdo nás potřebují. Čerpáme z nich sílu unést napětí tolika úkolů v Athénách, v Praze, v Jeruzalémě a na mnoha jiných místech a naší slabosti. Čerpáme z nich jistotu, že i dnes je tu náš Pán s námi a zve nás ke svému stolu.

Amen.

Píseň: S278 Přijď již, přijď Duchu stvořiteli

Vyznání vin: Pane Bože, náš Otče, stojíme před Tebou a v tichosti Ti každý osobně vyznáváme svoji vinu, svůj hřích.

Nejen v tichosti, ale také společně a nahlas chceme vyznat svoji slabost a nedověru. Vyznáváme, že to každou chvíli vzdáváme, že nám samotným přijde nepředstavitelné, že by v tomto světě mohl být domov, do kterého Ty zveš, ve kterém se lidé mohou řídit podle Tvých pravidel a že to všechno má budoucnost. Chybí nám víra, chybí nám vytrvalost, chybí nám trpělivost jednoho s druhým. Chybí nám odvaha k prosté službě v následování Tvého Syna.

Vyznáváme, že nejsme o nic lepší než ostatní lidé. I my neseme vinu na bidě tohoto světa. Potvrďme, bratři a sestry, své vyznání hlasitým: Vyznáváme.

A přece před Tebe předstupujeme s nadějí na odpuštění pro milost Tvého Syna Ježíše Krista, který za nás zemřel a pro nás je živ. Věříme v moc jeho smrti a vzkříšení. Potvrďme hlasitě: Věříme.

Pamětlivi toho, že Bůh v Kristu odpustil nám, odkládáme nyní všechny hněv i výčitky a odpouštíme těm, kdo nám ublížili. Vyznejme to hlasitě pro lásku Kristovu: Odpouštíme.

Děkujeme, že smíme být u Tebe doma, že nás ze své milosti zveš v tuto chvíli ke svému stolu. Amen.

Slovo milosti: Jak je vzdálen východ od západu, tak od nás vzdaluje naše nevěrnosti. Jako se nad syny slitovává otec, slitovává se Hospodin nad těmi, kdo se ho bojí. Ž 103,12n

Pozdravení pokoje: Smíme přijmout tuto Boží milost, kterou nás nyní obdarovává a smíme si navzájem podat ruce na znamení odpuštění, bratrství a jednoty Kristova lidu a pozdravit jeden druhého se slovy: Pokoj tobě.

Píseň: 391

Preface: Jsme zváni ke stolu Páně. Smíme se z toho radovat a děkovat za to našemu Pánu ve své modlitbě: Děkujeme Ti, nebeský Otče, všemohoucí, věčný Bože, a oslavujeme tě skrze našeho Pána Ježíše Krista. Neboť v něm jsi nám daroval Ducha síly a lásky, Ducha naděje a pokoje. Proto Tě slavíme se všemi, kdo Ti patří, a vzdáváme s nimi chválu tvé velebnosti:

Svatý, svatý, svatý jsi, Hospodine zástupů. plná jsou nebesa i země Tvé slávy.

Požehnaný, který přicházíš ve jménu Páně. Hosana na výsostech. Amen.

Slova ustanovení: Poslyšte slova ustanovení svaté večeře Páně: „Já zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán Ježíš v tu noc, v kterouž zrazen jest, vzal chléb a díky činiv, lámal a řekl: Vezměte, jezte, to jest tělo mé, kteráž se za vás láme. To čiňte na mou památku. Takž i kalich, když povečeřel, řka: Tento kalich je ta nová smlouva v mé krvi. To čiňte, kolikrát koli pítí budete, na mou památku. Nebo kolikrát byste koli jedli chléb tento a z kalicha toho pili, smrt Páně zvěstujete, dokud nepřijde.“

(1K 11,23-26)

Apoštolské vyznání: Chceme se touto svátostí posilnit ve víře. Nejen sami pro sebe, ale v jednotě církve Kristovy, ve společenství s křesťany všech generací a národů. Vyznejme tedy spolu s nimi slovy Apoštolského vyznání víry:

Sbor: Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, i v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontským Pilátem, byl ukřižován, umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé. Věřím v Ducha svatého, v svatou církev obecnou, svatých obcování, hříchů odpuštění, těla z mrtvých vzkříšení a život věčný. Amen.

Píseň: Při vysluhování svaté večeře Páně Budeme společně zpívat
píseň

308, 462

Pozvání: V poslední, velký den svátků Ježíš vystoupil a zvolal: "Jestliže kdo žízni, ať přijde ke mně a pije!" Netrapte se tedy! Radost z Hospodina bude vaší záštitou. I my se smíme nyní odvážit přistoupit ke stolu, který je pro nás připraven.

Přijímání: Společenství těla Kristova.
Společenství krve Kristovy.

Propouštění: A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán.

Římanům 5:5

A to je jeho přikázání: věřit jménu jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovat, jak nám přikázal. Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm; že v nás zůstává, poznáváme podle toho, že nám dal svého Ducha. 1 J 3,23n

Ale ukázala se dobrota a láska našeho Spasitele Boha: On nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování; zachránil nás obmytím, jímž jsme se znovu zrodili k novému životu skrze Ducha svatého. Bohatě na nás vylil svého Ducha skrze Ježíše Krista, našeho Spasitele, abychom ospravedlnění jeho milostí měli podíl na věčném životě, k němuž se upíná naše naděje.

Tt 3,4-7

Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým." J 13,34n

Modlitba: Pane, nasýtils nás a my Ti za to děkujeme; naplň nás také svým Duchem, aby v nás zůstával na věky. Amen.

Píseň: 509

Ohlášky:

Přímluvná modlitba:

Poslání: Kdo vám ublíží, budete-li horlit pro dobro? Ale i kdybyste pro spravedlnost měli trpět, jste blahoslaveni. `Strach z nich ať vás neděsí ani nezviklá a Pán, Kristus, budiž svatý´ ve vašich srdcích. Buďte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslyšel o naději, kterou máte, ale číňte to s tichostí a s uctivostí. Vždyť i Kristus dal svůj život jednou provždy za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu. Byl usmrčen v těle, ale obživen Duchem.

1 Pt 3,13-16a.18

Požehnání: Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. Amen. 2K 13,13

Píseň: 183 K Tobě oči pozvedáme